

Det er størrelsen det kommer an på. Minibilistene er lykkelige som små.

GARASJEN FULL: I en svær underjordisk garasje i Ytre Arna har Tor Gunnar Vågen parkert et tjuetall hele og mindre hele Minier, og kubikkmeter med alt tilbehør.

Småfrelst på MINI

IRINA LEE
FRED IVAR UTSI KLEMETSEN (foto)
irina.lee@bt.no

Amerikanske flak, japanske glis eller tyske turboer kan dundre forbi uten at de lar seg affisere. For enkelte finnes det nemlig bare én doning som får oljepumpen til å slå litt raske: Kjøretøy av merket Mini. Morris, Rover eller Austin, Cooper eller tusenkubikker. Det spiller ikke så mye rolle.

Kjøpte sin 50. Mini

Blant de aller ivrigste er Tor Gunnar Vågen (71-modell). For tiden innehar han tolv hele og minst like mange halve minibil.

– Jeg kjøpte min 50. Mini i forrige uke, sier han statistisk.

Den femtiende i rekken er en kollisjonsskadet Mini 1000 fra 1971. Egentlig bare et tomt skall, som 31-åringen fikk i bytte mot 5000 kroner.

– Denne hobbyen må koste litt?

– Vi snakker vel om noen hundre tusen, sier Tor Gunnar, som åpenbart ikke har lyst til å tenke på utgiftene. De er nemlig alt annet enn mini.

17 år gammel kjøpte han den første. 12. april 1989, for å være nøyaktig. Måtte ha den, bare måtte ha den. En bil og han var hektet.

– Den gang løp jeg etter biler jeg så i byen for å kjøpe dem. Det har jeg sluttet med, smiler Tor Gunnar.

Hans aggressive oppkjøpsstrategi har sikret ham mange klenodier. Deriblant den siste bilen som ble solgt ny i Norge. En gul 78-modell. Ikke lenger kjørbare, riktig nok, men like fullt et klenodium.

Ikke alt er til salgs

Han er ikke hysterisk lenger, men fortsatt finnes det godbiter ute på Minimarkedet som han gjerne skulle satt de oljete klørne sine i.

– Norges eldste Mini bor faktisk i Fyllingsdalen. Det er en 59-modell, med chassisnummer 457, sukker han lenselsfullt.

Etttersom BTs utsendte ikke ser fullt så imponert ut, tar han seg tid til å forklare at den første bilen fikk chassisnummer 101. Fyllingsdalen huser altså den 356. Minien som ble produsert.

– Jeg har vært i kontakt med eieren flere ganger, men han kommer ikke til å selge den. Dessverre.

Alt lar seg nemlig ikke kjøpe for penger. For mange er det snakk om følelser. Store følelser. Som altså ikke er til salgs.

Og det er heller ikke bare

penger som har gått med på å dyrke den store, lille hobbyen. Uendelige mange timer og helger og kjeledresser er blitt brukt opp gjennom årene.

– Noen påstår at jeg tenker Mini 24 timer i døgnet.

– Stemmer ikke det?

– Jo, men det trenger jo ikke stå i avisen av den grunn, humrer Mini-mannen høyt.

Mekker hver onsdag

De pårørende har ikke dratt i håndbrekket foreløpig. Med madammens tillatelse har 31-åringen satt av alle onsdagskvelder til Mini-mekking. Da går turen til den nedlagte Høiefabrikken i Ytre Arna. Til et stort, underjordisk garasjeanlegg.

Mellom et titall hele og mindre hele Minier, står endeløse kubikkmeter med dynamoer, radiatorer, coiler, girkasser, en kasse med forgassere, bakruter, 25 liters bensintanker, 10 tomme dekk, mobile bilbukker, en fiffig innretning som brukes til å pumpe opp gammeldagse, hydrauliske fjæringer, en motorcran, sportsratt, og flere dunker Pennzoil 20-50, som ifølge ekspertene er det beste en Mini kan få på oljetanken.

– Jeg får ikke så mye tid til å mekke på mine egne biler. De fleste vet jo at jeg er her på onsdagskveldene, så da ender det som regel med at jeg hjelper alle som svinger innom med

KLUBBIL: Maksimalisme i trafikken har aldri tiltalt entusiastene i Bergen Mini Club, Tord Schjønningsen (fv.), Øystein Asting, og formann Tor Gunnar Vågen. For tiden jobber gjengen med å restaurere en 1971 Minivan.

SIRLIG SYSTEM: Det er orden i alt mekk-makket i den store Minigarasjen i Ytre Arna.

små og store problemer. Selv om bilen er mini, trenger den nemlig mye vedlikehold. I tillegg til rusten som eter seg frem foran og bak, over og under bilen, er enkelte problemer like klassiske som selve bilen: Triptellerne slutter som regel å svive, gjerne rundt 30.000 kjørte kilometer. Gummilistene rundt vinduer og dører størkner inn og begynne å lekke. Oljeforbruket er stort. De gamle trommelbremsene, som var standardutstyr frem til 1984, hakker.

Muligens ligger det noe i at felles skjebne gir felles trost. I vår organiserte i hvert fall minientusiastene i Bergen seg.

Populær blant jentene

Tirsdag 5. mars avholdt Bergen Mini Club (BMC) sitt første medlemsmøte. Tor Gunnar Vågen er formann og medlem nummer 1. Siden mars har han fått med seg 31 navn på medlemslisten.

– Det er kommet en del jenter med de siste månedene. Det liker vi, sier formannen.

Han får unison støtte fra Tord Schjønningsen og Øystein Asting, som er en del av klubbens harde kjerne.

De sitter i en sliten grønn sofa, langt der inne i minihulen i Ytre Arna. Drikker cola. Snakker bil. Begynner å diskutere hvor mange biler som egentlig ble produsert, før den siste bilen rullet ut av fabrikk

ken 4. oktober 2000. Småkrangler litt om tallet, og blir enige om å ringe opp klubbens vandreminileksikon.

Gunnar Sømåen, styremedlem og en del av BMCs indre krets har selvsagt svaret: Fem millioner trehundre og åttisytusen åttehundre og sekstio. Da er ikke de nye BMW-miniene regnet med.

Mini i morgengave

40-50 av de gode, gamle bilene ruller fortsatt rundt på brosteinsgater i Bergen. Antallet ble redusert med én for et par uker siden.

– Det ringte en kar fra Tromsø en mandag. Helt hysterisk. Han måtte ha en bil, og han måtte ha den innen lørdag. Skulle gifte seg, og funnet ut at kona bare måtte få en Mini i morgengave, forteller Tor Gunnar.

Tor Gunnar fikset mannen en 75-modell Mini 1000.

– Hurtigruten klarte ikke å levere den tidsnok, så det endte med at vi sendte den nordover med et transportfirma. De lovet at de skulle klare det.

– Men hva er det som gjør det? Hvorfor blir folk hektet på Mini?

Det er ikke tid eller penger, fart eller status som er viktigst. Med honda på hjertet kan de fleste Mini-entusiastene fortelle at det dreier seg om noe helt annet.

Øystein tar en slurk cola, smiler og snakker i munnen på kompisen Tord:

– Fra du setter deg inn i bilen, blir du bare forelsket!

– Det er noe helt annet enn en vanlig bil...

– Jeg satt på med en kompis fra byen til Åsane en gang. Da var det gjort, forteller Tord åpenhertig.

••• fakta/Mini

- De første Miniene ble produsert i England i 1959. Noen av disse ruller rundt på veiene ennå.
- Biler produsert frem til 1972 blir i dag klassifisert som veteraner, og eierne kan dermed slippe unna med minimale utgifter til forsikring, veivgift og registrering.
- Mini ble produsert nokså uforandret frem til oktober 2000.
- Ett år senere ble nye Mini lansert under bilmessen i Paris.
- Prisen på New Mini begynner på 199.000 kroner for enkleste utgave, mens de dyreste koster langt over 300.000 kroner.
- Bergen Mini Club (BMC) ble stiftet 5. mars 2002. I dag har klubben 32 medlemmer, hvorav fem jenter. Det er ikke et krav at medlemmene må eie en Mini.
- Mer info på bergenminiclub.no

TROFASTE FANS: Maksimal kjøreglede begynner med en minimal bil. Bakerst, fra venstre: Tørres Helland og Sturla Hjelmervik, med hver sin Rover Mini Cooper (98-modell), Anna Elisa Tryti med sin nyinnkjøpte Rover Mini Cabriolet 1300 (96-modell) og barna Alv Erling (2000-modell) og Ivar (98-modell), og Øystein Asting med en Rover Mini Monza (98-modell). Midterste rekke, fra venstre: Trude Bjørnstad med en Rover Mini Cooper og sønnen Ferdinand (begge 2000-modell), Tord Schjønningsen med sin Rover Mini Cabriolet 1275 (95-modell). Helt foran: Formann i Bergen Mini Club, Tor Gunnar Vågen, med en Surf Blue Morris Mini Minor Mk II 1000 (69-modell).